

- 2) Önmagában a letelepedés szabadságának elve alapján kifogásolható-e a forrásadózás ilyen szabálya, vagy mivel Franciaország és egy másik tagállam között a forrásadózást lehetővé tévő adóegyezmény akként rendelkezik, hogy e másik tagállamban a fizetendő adóba beszámítható a kifogásolt szabály szerint viselendő adóteher, figyelembe kell-e venni ezen egyezményt annak eldöntése során, hogy e rendelkezés összhangban van-e a letelepedés szabadságának elvével?
- 3) Feltéve, hogy a 2) pontban ismertetett két lehetőség közül a másodikat kell elfogadni, a fent említett egyezmény létezése elegendő-e ahhoz, hogy a kifogásolt szabályt az adózásnak a vállalkozásokra következményekkel nem járó, a két érintett tagállam közötti megosztására vonatkozó mechanizmusának lehessen tekinteni, vagy tekintettel azon körülményre, hogy a Franciaországban illetőséggel nem rendelkező anyavállalat számára lehetetlen az ezen egyezményben előírt beszámítás érvényesítése, úgy kell-e tekinteni, hogy e szabály nem egyeztethető össze a letelepedés szabadságának elvével?

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (negyedik tanács) a T-193/02. sz. L. Piau kontra az Európai Közösségek Bizottsága, támogatja: a Nemzetközi Labdarúgó Szövetség (FIFA) ügyben 2005. január 26-án hozott ítélete ellen L. Piau által 2005. április 15-én benyújtott fellebbezés

(C-171/05. P. sz. ügy)

(2005/C 155/10)

(Az eljárás nyelve: francia)

L. Piau (képviseli: M. Fauconnet ügyvéd) 2005. április 15-én fellebbezést nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (negyedik tanács) a T-193/02. sz. L. Piau kontra az Európai Közösségek Bizottsága, támogatja: a Nemzetközi Labdarúgó Szövetség (FIFA) ügyben 2005. január 26-án hozott ítélete ellen.

A fellebbező fél azt kéri, hogy a Bíróság:

1. semmisítse meg az Elsőfokú Bíróságnak a T-193/02. sz. ügyben hozott ítéletét;
2. semmisítse meg az Európai Bizottság 2002. április 15-i határozatát;

3. mivel a per állása megengedi, a Bíróság alapokmánya 61. cikke első bekezdésének alkalmazásával az ügyet maga a Bíróság döntse el érdemben;
4. kötelezze a FIFÁ-t a T-193/02. sz. ügy és a jelen fellebbezési eljárás során felmerült költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

1. A fellebbező fél jogainak megsértése

Az Elsőfokú Bíróság mivel nem vette hivatalból figyelembe, hogy a fellebbezőnek az EK-Szerződés 49. cikke vonatkozásában előterjesztett panaszát elutasító határozatának megindokolását elmulasztó Bizottság megsértette az EK-Szerződés 253. cikkét. Emellett, a fellebbező által felhozott bizonyos jogalapok figyelmen kívül hagyásával az Elsőfokú Bíróság megsértette az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 6. cikkének (1) bekezdését.

2. Az EK-Szerződés 81. cikkének megsértése

A szükséges szakmai szabályozásra vonatkozó tárgyi bizonyítékok, valamint a játékosügynökökre vonatkozó FIFA-szabályozás gazdasági vagy technikai fejlődését alátámasztó bizonyítékok hiányában az Elsőfokú Bíróság ítélete nem rendelkezik jogi alappal. Az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot akkor, amikor megállapította, hogy nem fűződik közösségi érdek a panasz elbírálásához, következésképpen az ítélet nem rendelkezik jogi alappal, és megsértették az EK-Szerződés 81. cikkét.

3. Az EK-Szerződés 82. cikkének megsértése

A FIFA erőfölényére és az azzal való esetleges visszaélésre vonatkozó bizottsági vizsgálat hiányában az Elsőfokú Bíróság nem járhatott volna el a Bizottság helyett, akként, hogy az erőfölény megállapítását követően a visszaélés hiányát mondja ki, tévesen alkalmazva így a jogot, eltérve az ítélkezési gyakorlattól és megsértve így az EK-Szerződés 82. cikkét.

4. Az Elsőfokú Bíróság versenyellenes hatások fennállására vonatkozó indokolásának ellentmondásos és elégtelen jellege, amely az indokolási kötelezettség elmulasztásának felel meg.

5. A „FIFA-diplomák” egyenértékűségével kapcsolatos téves jogalkalmazás.

6. A jogbiztonság alapvéneinek megsértése.

7. A Bizottság feladatával és hatásköreivel kapcsolatos téves jogalkalmazás.

8. Az EK-Szerződés 39. cikkének megsértése.
9. Az EK-Szerződés 49. cikkének megsértése.
10. A közösségi érdek meghatározásával kapcsolatos téves jogalkalmazás.

Az Európai Közösségek Bizottsága által az Olasz Köztársaság ellen 2005. április 18-án benyújtott kereset

(C-173/05. sz. ügy)

(2005/C 155/11)

(Az eljárás nyelve: olasz)

Az Európai Közösségek Bizottsága (képviselik: E. Traversa és J. Hottiaux, a jogi szolgálat tagjai) 2005. április 18-án keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Olasz Köztársaság ellen.

A felperes keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

- 1) Állapítsa meg, hogy a 2002. március 26-i 2. sz. szicíliai tartományi törvény (közzétéve: GURS 2002., 14. sz., I. rész) 6. cikke szerinti, a gázvezetésekre vonatkozó „környezetvédelmi adó” bevezetésével és fenntartásával az Olasz Köztársaság nem teljesítette az EK-Szerződés 23., 25., 26. és 133. cikkéből, valamint az 1976. április 26-án megkötött és az 1978. szeptember 26-i 2210/78/EGK tanácsi rendelettel⁽¹⁾ jóváhagyott, az Európai Gazdasági Közösség és az Algériai Demokratikus és Népi Köztársaság közötti együttműködési megállapodás 4. és 9. cikkéből eredő kötelezettségeit;
- 2) kötelezze az Olasz Köztársaság a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A szóban forgó szicíliai tartományi törvény 6. cikke sérti a Közös Vámtarifa elveit, amennyiben egy (a Közösségbe irányuló) behozatali vagy (más tagállamok felé irányuló) kiviteli vámmal egyező hatású adót vezet be, amely adót önmagában tiltanak az EK-Szerződés és a másodlagos jog hivatkozott rendelkezései.

Formai szempontból és a vitatott jogszabály szövege szerint, az adó kivetésének feltétele a berendezés tulajdonlása, míg az adó alapját a vezeték köbméterben kifejezett térfogata határozza meg. Mindenestre a szicíliai jogalkotó egyfelől pontosította, a 6. cikk (3) bekezdésében, hogy az adó kivetésének feltétele azon

gázvezetékek tulajdonlása, „amelyek a gázt tartalmazzák”, másfelől pedig ugyanezen cikk (4) bekezdésében arról rendelkezik, hogy az adó alanyai ugyanezen gázvezetékek tulajdonosai, akik „legalább egy [a gázzal kapcsolatos] tevékenységet (szállítás, értékesítés, beszerzés) végeznek”. A Bizottság ebből arra a következtetésre jutott, hogy a szicíliai jogalkotó valós célja az, hogy a szállított terméket (földgáz) adóztassa meg, nem pedig önmagában az infrastruktúrát (gázvezeték).

A Bíróságnak az EK 90. cikk szerinti belső adókra vonatkozó ítélkezési gyakorlata szerint egy szállítóeszköze a szállított áruk súlya alapján kivetett adó a termékek adóztatására vonatkozó közösségi rendelkezések alkalmazási körébe tartozik, mivel ez az adó elkerülhetetlenül és azonnal kihat a szállított áru költségére, legyen ez nemzeti eredetű vagy behozatalból származó. Az említett ítélkezési gyakorlat által megállapított, és a vámmal egyező hatású adókra tökéletesen alkalmazható hivatkozott értelmezési elvből következik, hogy a jelen ügyben a nemzeti adó – még akkor is, ha formailag a szállítóeszközt (gázvezeték) sújtja – valójában magát a terméket érinti, elkerülhetetlenül és azonnal kihatván a szállított áru költségére.

⁽¹⁾ HL L 263., 1978.9.27.

A College van Beroep voor het bedrijfsleven 2005. április 19-i végzésével a Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie és a Stichting Natuur en Milieu kontra College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen (beavatkozó: Bayer CropScience B. V.) ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-174/05. sz. ügy)

(2005/C 155/12)

(Az eljárás nyelve: holland)

A College van Beroep voor het bedrijfsleven (Hollandia) 2005. április 19-i végzésével, amely 2005. április 19-én érkezett a Bíróság Hivatalához, a Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie és a Stichting Natuur en Milieu kontra College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen (beavatkozó: Bayer CropScience B. V.) ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.